

מסורת הש"ס

ואם היה זקן... וראוי לעבודה כדמפרש לקמן ואין ראוי לאמילה: נוסף. להקריב: לכל כהן שירצה. דהואיל דהוא חזי לעבודה מני לשייה שלח: ועבודתה ועורה לאנשי משמר. דכיון דלא חזי לאמילה לא משוי שלח לאמילה: אמילה גסה. שגפשו קלה בה:

הגזול עצים פרק תשיעי בבא קמא

קי.

דבי עבד ע"י הדחק עבודה היא. דלא מליט ככהניס פסול כשניס אלא דנתנו חכמים שיעור עד שירתת כהכל שזמתינן (פולין ד' כד:): אמילה גסה לאו כדום היא. מפיקין (ו) מדרוש לקיס דלמחר כהמולך (יבמות ד' ג. וס"ט) האוכל אמילה גסה ביום הכפורים פטור מלא (וענינו ואת

דכפרת מי שאמר הריני מיר ושמע (מיר דף כג. וס) גבי הא דלמחר רבה בר רב מנה אמר ר' יוחנן מאי דכתיב (ס) לדיקיס ילכו כס ופושעים יכשלו כס משל לשני בני אדם שאלו פסקיהם אחד אכלו לשם מזוה ואחד אכלו לשם אמילה גסה זה שאלו לשם אמילה גסה ופושעים יכשלו כס א"ל ריש לקיש רשע קריט ליה נהי דלא עבד מזוה מן המובחר מזוה מיהא עבד משמע דלא ידי חובה וי"ל דהתם לא קאמר דלא אלא דלא מיקר רשע ועוד דהתם לא מיירי כדאכלו אמילה גסה ממש אלא כדאמר שאין אוכלו לשם פסק אלא כדי להיות שבע מדע דלא קאמר אמילה גסה אלא לשם אמילה גסה ועי"ל דשמי אמילות גסות הן: אמ דאיכא טהורין שפאין מי טעו עבדי. לרז שעת פריך דשמעתי ליה לרז שעת דלמחר כפ"ק דיומא (דף ו:): טומאה דמיה נלכוד ואי איכא טמאים וטהורין לא מני עבדי טמאים ואיכא דפליגי התם ואמר דטומאה הותרה נלכוד ואיכא טמאים וטהורים מני עבדי טמאים:

(א) לבעלי מומין שחורין. מימה ועורה אמאי הויל לבעלי מומין: תנינא כ"ג מקריב אונן. מימה אמאי לא פריך נמי לרז שעת תנינא טמא מותר נקרבן לניזו:

למאי ג"ט לאפוקי ממתניתין. מימה אמאי לא קאמר לאפוקי מדרכא דקאמר לעיל: או אינו אלא המושב זה כפ"ק. מימה הרי מ"ל וז"ל כפל והלא אין מחייב כן אלא כדודלחו (א) דכתיב והתורה וכפל לא מחייב כדודלחו: א

אשם אחר שהמביא גזילו עד שלא הביא אשמו עד שלא הביא גזילו לא יצא נתן את הקרן ולא נתן את החומש אין החומש מעכב: גמ' ת"ר אשם זה קרן המושב זה חומש או אינו אלא אשם זה איל ולמאי נפקא מינה לאפוקי מדרכא דאמר רבא גזול הגר שהחזירו בלילה לא יצא החזירו חצאין לא יצא מ"ט אשם קרייה רחמנא כשהוא אומר מלבד איל הכפורים הוא אומר אשם זה קרן תניא אידך אשם זה קרן המושב זה חומש או אינו אלא אשם זה חומש למאי נפקא מינה לאפוקי ממתניתין דתנן נתן לו את הקרן ולא נתן לו את החומש אין החומש מעכב אדרבה חומש מעכב כשהוא אומר והשיב את אשמו בראשו וחמישיתו הוא אומר אשם זה קרן תניא אידך אשם זה קרן המושב זה חומש ובגזול הגר הכתוב מדבר או אינו אלא המושב זה כפל ובגניבת הגר הכתוב מדבר כשהוא אומר והשיב את אשמו בראשו וחמישיתו הרי החומש מעכב כראש הכתוב מדבר גופא * אמר רבא גזול הגר שהחזירו בלילה לא יצא החזירו חצאין לא יצא מאי טעמא אשם קרייה רחמנא ואמר רבא גזול הגר שאין בו שוה פרוטה לכל כהן וכהן בעי רבא אין בו למשמרת יהויריב ויש בו עד שיהא השבה לכל כהן וכהן בעי רבא אין בו למשמרת יהויריב ויש בו למשמרת

אשם אחר שהמביא גזילו עד שלא הביא אשמו עד שלא הביא גזילו לא יצא נתן את הקרן ולא נתן את החומש אין החומש מעכב: גמ' ת"ר אשם זה קרן המושב זה חומש או אינו אלא אשם זה איל ולמאי נפקא מינה לאפוקי מדרכא דאמר רבא גזול הגר שהחזירו בלילה לא יצא החזירו חצאין לא יצא מ"ט אשם קרייה רחמנא כשהוא אומר מלבד איל הכפורים הוא אומר אשם זה קרן תניא אידך אשם זה קרן המושב זה חומש או אינו אלא אשם זה חומש למאי נפקא מינה לאפוקי ממתניתין דתנן נתן לו את הקרן ולא נתן לו את החומש אין החומש מעכב אדרבה חומש מעכב כשהוא אומר והשיב את אשמו בראשו וחמישיתו הוא אומר אשם זה קרן תניא אידך אשם זה קרן המושב זה חומש ובגזול הגר הכתוב מדבר או אינו אלא המושב זה כפל ובגניבת הגר הכתוב מדבר כשהוא אומר והשיב את אשמו בראשו וחמישיתו הרי החומש מעכב כראש הכתוב מדבר גופא * אמר רבא גזול הגר שהחזירו בלילה לא יצא החזירו חצאין לא יצא מאי טעמא אשם קרייה רחמנא ואמר רבא גזול הגר שאין בו שוה פרוטה לכל כהן וכהן בעי רבא אין בו למשמרת יהויריב ויש בו עד שיהא השבה לכל כהן וכהן בעי רבא אין בו למשמרת יהויריב ויש בו למשמרת

עין משפט
נר מצוה
קעו א מ"י פ"ד מה"ל
ל"ל המקדש ה"ל ה"ל
קעו ב מ"י פ"ד מה"ל
מקדש
קעו ג ד מ"י פ"ד מה"ל
ד מהלכות
המקדש הלכה ו עיין
השגות וכו':
קעו ד ה"י מ"י פ"ד מה"ל
פ"ד עיין קעו:
קעו ו מ"י פ"ד מהלכות
ג"ל ה"ל המקדש הלכה
ו ופרק ד מהלכות ה"ל
המקדש הלכה ו:
קעו ז ד מ"י פ"ד מה"ל
ג"ל ה"ל המקדש הלכה
ה:
קעו ח מ"י פ"ד מה"ל
ג"ל ה"ל הלכה ד ה:
קעו ט מ"י פ"ד מה"ל
ק"פ ד מ"י פ"ד מה"ל
ה:
קעו י מ"י פ"ד מה"ל
ק"פ ד מ"י פ"ד מה"ל
ה:
קעו יא מ"י פ"ד מה"ל
ק"פ ד מ"י פ"ד מה"ל
ה:
קעו יב מ"י פ"ד מה"ל
ק"פ ד מ"י פ"ד מה"ל
ה:
קעו יג מ"י פ"ד מה"ל
ק"פ ד מ"י פ"ד מה"ל
ה:
קעו יד מ"י פ"ד מה"ל
ק"פ ד מ"י פ"ד מה"ל
ה:
קעו יה מ"י פ"ד מה"ל
ק"פ ד מ"י פ"ד מה"ל
ה:
קעו יז מ"י פ"ד מה"ל
ק"פ ד מ"י פ"ד מה"ל
ה:
קעו יח מ"י פ"ד מה"ל
ק"פ ד מ"י פ"ד מה"ל
ה:
קעו יט מ"י פ"ד מה"ל
ק"פ ד מ"י פ"ד מה"ל
ה:
קעו כ מ"י פ"ד מה"ל
ק"פ ד מ"י פ"ד מה"ל
ה:

תורה אור השלם
1. ואם אין לאיש גאל
לקישיב וקאשם אלו
הקאשם המושב לוי לבחן
מלבד איל הכפורים אשר
יכפר בו עולה:
בבבד ה ה
2. ואיש את קרשיו לו
יהיו איש אשר יתן לבחן
לו ויהיו: בבבד ה י
3. והתורד את חקאשם
אשר עשו והשיב את
אשמו בראשו וחמישיתו
יפק עולו ונתן לאשר
אשם לו: בבבד ה ז

מוסף רש"י
כהן גדול מקריב אונן.
דכתיב שריה דכתיב
לאני ולאני לא יעמא וכן
המקדש לא ילא ולא מלא
וני ודכתיב לוי ככתיב
קדשים (ב"חיים פו.) כתיב
לוי ואמו, שאינו מיר
ללאח מקדשו כל ויסל
ליות עמד ומקריב, כי לא
חילל עבודתו כק"ו ומיה
ליפען הא כהן כדכתיב שלא
יחילל יוחא י"ג ובבד י"ג
ב"חיים פ"ג. ואינו חולק
לאכול ליערב. כשפסוק
מליטתו (ב"חיים פ"ג) אלא
הותרה כהן אלא עבודה,
וקדשים אכורים לאתן. ק"ל
וחומר מתעשר הק"ל
שאתה מורה לא אכלתי
כדתיב ממני יוחא י"ג.
איל הכפורים. זה איל
אשם שמתעל על עוונת
שקר שגשג (וערוכי כ"ה).

הגזול הר"ה

(א) בכסף נתן הכסף
למשי משמר ומת. י"ב
פירוש מה קודם להקריב
הקרן: (ב) רש"י ד"ה
טעם לול כהן שירצה להקריב
דכ"ג מקריב אונן משוי
נמי שלח הק"ד ואיכ"ב
מ"ה ועבודתה ועורה
לאנשי משמר. דהוא
אנו ראויה להחילוק הלכך
שלח נמי לא מצי
משוי הק"ד ואיכ"ב מ"ה
מקריב אונן דמני:
(ג) ד"ה הלכה וכו' וקיימא
לן. י"ב ע"י ט"ף דף ז':
(ד) חוב' ד"ה אמילה וכו':
המק"ל רש"י לקיש
היינו שלח י"א מילל: ואינו חולק
לאכול ליערב. כשתמלק איניו
דאיניו לילה דכרנן דאיניו
דאורייתא אינו אלא יום מימה
דכתיב (עמוס ה) ואחריה כיום מר
אלמא אין מיריות אלא יום אחד:
מתני' ה"ה מעלה את הכסף ומת.
דכ"ג: הכסף יתן לבניו. של גזול
הא וכהו ניה ממימת הגר אלא
דבעי לעבד השבה כי הרי דמיהו
ליה כפרה אשנועמיה והשתח' תו
ליכא כפרה כיון דמית ליה: האשם
יעשה. דהוי אשם שמתו בעליו
וקיי"ל (ו) לקמן כל שמתות מתה
כאשם רועה: לנדבה. לשופרות
קק המונח עולות כפר לשם ועירות
לכהניס: משמרת יהויריב ראשונה:
לכל המשמרות ואל ידעיה אחריה:
נתן. הגזול את הכסף ליהויריב
כמשמרתו ואח"כ נתן אשם ליעדיה
כמשמרתו: י"א. כדמפרש ואיל
שהמביא גזילו עד שלא הביא קרן
אשמו י"א וזה כהו בעלו זה בעלו:
אם קיים האשם ליהויריב להחזיר האשם
דשלא כיון עבד בני יהויריב דקנול
אשם מקמי כסף ולידעיה ליכא
למקנן מירי דבשמרת דידהו קביל.
ור' יהודה דפליג אכרייתא בגמרא (ק"א).
במתניתין מודה: נתן הקרן. לכהניס
אין החומש מעכב מלהקריב את
האשם אם לא נתן עדיין ולגסוף
ס'נתן: גמ' או אינו אלא אשם זה
איל. אשם ומושב זה קרן: ולמאי
ג"מ. דהא ממה נפשך מרייהו קאמר
קרא מישוף ליה מינה לאפוקי מדרכא
דלמחר דלמחר קרייה רחמנא לקרן
ומה אשם אינו נא בלילה דכתיב
(ויקרא ו) ביום גזלו ואינו נא לחלפין
אף קרן כו': כשהוא אומר מלבד
איל הכפורים הוא אומר אשם. דרישא
נימא אדרבה חומש מעכב דאשם קרייה רחמנא לשון קרן כשהוא אומר כו': משפלת כראש. קרן לגזול שהוא ראש: לכל כהן וכהן:
שמשמר ומוסף משלו עוד להשלים: אין בו. שוה פרוטה לכל משמר יהויריב ויש בו שוה פרוטה לכל משמר ידעיה שכן מועטין מהו:

גזילין הש"ס

ב"ב אשר רבא. טען זה
כתיב דף קט ע"ב גופא
א"ר מרמי וכו' וישתה
מתיבטא שם כהן כסם
ה"ה"ש ת"מ"ש שלח חמס
דכ"ג קאמר גופא חמס
דכ"ג ממת אחריה
דכתיב כפרה בגזול וכו':

הגזול הגר"א

[א] חוב' ד"ה אמילה וכו'
עד פס"ד מוסר כתיב
עולה למקו ועיין ת"מ
ד"ה הלכה וכו':

הגזול מרה"ב

[א] חוב' ד"ה אמילה וכו'
כתיב והתורה וכפל לא
מחייב עיין שוה מקובלת
ד"ח"ק: